

Nautiskelijoiden viikonloppu Repovedellä 22.- 23.9.2018

Kyllä Järvenpään Latulainen tietää, että ”syksyn sää ajaa yhdeksällä hevosella”. Sitä poutahevosta odotellessamme me kolmisenkymmentä latulaista sitten ajelimme bussissa kohti viikonlopun patikkaretkettä Repovedelle. Eräs patikoija sanoi: ”Ellei sade lakkaa kello 11:een mennessä, sade ei lakkaa koko päivänä”. Tämä on vanhan kansan viisaus. Matkalla sateli, mutta kun aloitimme patikoinnin klo 11:00, sade lakkasi. Eli kyllä vanha kansa tietää. Meitä oli kolmisenkymmentä patikoijaa, niin paljon reippaita naisia, että kolmelle urhealle miehelle olisi riittänyt naisseuralainen lähes jokaiselle sormelle.

Polun alkupäässä meille sanottiin, että johtajaa ei saa ohittaa ja että yksi on peränpitäjänä huolehtimassa jälkijoukosta. Turvallisuusohjeet sekä vastuuhenkilöiden nimet ja kännykkänumerot olimme saaneet jo bussimatkalla.

Luonnonrauha rikkoutui Kuutin kanavan taukopaikan ”koiratarhassa”, jossa oli väkeä enemmän kuin

Järvenpään kirkon jumalanpalveluksessa sunnuntaiaamuisin. Nuotiolla oli ilmeisesti koiraystävien retkipäivä, koska niitä koiria oli toista kymmentä. Yksi latulainen menetti toisen makkaransa, ei tosin koiran suuhun, vaan suuren nuotiolla paistuvan makkaramäärän takia. Joku ei ilmeisesti muistanut, mikä oli hänen makkaransa.

Ja sitten alkoi sade, joka kesti parisenkymmentä minuuttia eli juuri sen ajan, jonka istuimme katoksen alla. Kun jatkoimme matkaamme, paistoi aurinko.

Kati ilmoitti haluavansa tehdä omapäisen ratkaisun, ja lähteä vetämään ripeätä ”saunalenkkiä”. Jakauduimme kahteen ryhmään: saunalenkkeilijöihin ja nautiskelijoihin, joiden vauhti oli hitaampi ja matka lyhyempi. Me nautiskelijat rämmimme hyvältä tuoksuvien suopursumättäiden välissä märällä suolla ja arvelimme, että se saunalenkkiporukka on huijannut meitä ja vaeltanut kuivaa ja leveätä kärrypolkua.

Yövyimme Orilammen majalla kahden, kolmen ja neljän hengen huoneissa. Majalle tullessamme lämpötila näytti 17 astetta ja oli kova tuuli, jota ei metsässä huomannut. Osa porukasta lähti Orilammen rannalla olevaan savusaunaan ja uskaliaimmat jopa uimaan syksyiseen lampeen. Saunassa oli hieman ahdasta, koska sinne mahtui hyvin 10 ihmistä, ja saunoja oli ehkä 17, mutta ”kyllä sopu sijaa antoi”.

Illalla meillä oli majassa buffetpäivällinen, jonka jälkeen osa lähti huoneeseensa rauhoittumaan, mutta kymmenisen ihmistä jäi odottelemaan tanssin alkamista. Yhden miehen orkesteri soitti aluksi ihan tanssittavaa vanhan ajan musiikkia: valssia, humppaa, tangoa. Niitä tanssittajia sieltä ei kuitenkaan löytynyt, koska ainoat tanssijat olivat pariskuntia. Niinpä jotkut latulaiset pyysivät hiukan modernimpaa musiikkia (rock`n rollia), ei mitään paritanssikamaa, ja rupesivat tanssimaan keskenään. Musiikki loppui puolen yön tietämissä. Pari naista muisteli, mihin aikaan he olivat tulleet huoneisiinsa. Toinen arveli, että kello 23.00, toisen mielestä vasta kello 23.30. Mutta eihän siitä voinut olla varma, minkä mutkan kautta tämä jälkimmäinen oli kiertänyt. Aamiaisen ja

aamiaispöydästä tehtyjen eväiden jälkeen kaikki (yhtä lukuun ottamatta) olivat valmiina uuteen päivään sovittuna lähtöaikana ja bussin vieressä.

Kapulalossia ja Määkijää kohti mennessämme jakauduimme heti kahteen ryhmään: nopeampiin ja rauhallisempiin nautiskelijoihin. Nopeamat lähtivät ensiksi matkaan, jotta odotusaika kapulalossilla ei venyisi kovin pitkäksi. Muutoinkin reittimme erkanivat lossin jälkeen: Kiirehtijät ehdivät käydä Katajavuorella maisemia ihailemassa, nautiskelijat ehdivät tutkailla sieniä ja opetella niitä Timon opastuksella. Tämänpäiväisen vaelluksen jälkeen ryhmät tapasivat toisensa jälleen kapulalossilla, jonka kantavuus oli 10 henkeä (painosta ei kylläkään puhuttu mitään). Juuri kun meidän porukkamme hilasi itseään kapulalossilla salmen yli, alkoi rankka vesisade. Samalla tosin aurinkokin paistoi. Se loi veteen aivan lähellemme upean sateenkaaren, jonka juuresta kukaan ei kuitenkaan lähtenyt aarretta etsimään. Kun 10 minuutin kuluttua saavuimme vastarannalle, sade lakkasi ja aurinko alkoi taas paistaa.

Repoveden kesällä hajonnut riippusilta muutti hiukan suunnitelmiamme. Toki kävimme filmaamassa sen paikan ja rotkon, jonka yli silta oli vienyt.

Tulimme Orilammen Majalle vielä peseytymään, toiset suihkussa, ei-vilukissat järvessä. Pakkasimme tavaramme, söimme keittolounaan ja olimme valmiita kotimatkaan. Vettä satoi taas paikoitellen. Sade unohti kastella meidät patikoidessamme. Sää oli muutoinkin aurinkoisen lämmin ja kesäinen. Olemme varmaankin enkeleitä, koska saksalaisen sanonnan mukaan ”kun enkelit matkustavat, paistaa aurinko”.

Summa summarum: Patikkareiteillä oli uskomattoman paljon ihmisiä: nuoria miesporukoita, pariskuntia, perheitä, ryhmiä, suomalaisia ja ulkomaalaisia. Vaikuttavin retkeilijä oli se vastaamme tullut näkövammaisen/sokea nainen, joka vieressään kulkevaan mieheen tukeutuen käveli muiden joukossa. Siis Repovesi on kaikille. Sen lenkit ovat monipuolisia. Matkalla eväsleivät maittoivat, kuuma kahvi oli hyvää juotavaa, suklaa maistui, hedelmät virkistivät.

Vettä muistimme juoda hiotessamme. Joku ehti poimia muutaman sienenkin kotiin viemiseksi. Osa meidän joukostamme oli ihan uusia kasvoja Ladun retkellä. Osa oli ihan ensimmäistä kertaa Repovedellä.

Kiitos kaikille matkan suunnittelusta, kiitos vastuuhenkilöille, kiitos bussikuskille ja kiitos kaikille mukana olleille mukavasta seurasta! Toivottavasti tapaamme jatkossakin.

Tuula Mäkelä